

за особенъ народъ „македонци“, покрай българи и сърби. Арнолдъ Харфъ, въ края на сѣщия вѣкъ, поставя Кюстендилъ и Прищина въ провинцията Горня България, а въ Долня България подрежда Митровица и Вълчи-трѣнь. А поради това, че македонскитѣ земи прѣди турското дохождане бѣха подъ сръбска държава, други писатели наричатъ Македония „сръбска земя“ или „Сърбия“. Така, маджарскиятъ историкъ Бонфини отъ XV в. казва, че въ негово врѣме Македония се зове Сърбия. Прѣзъ XVII в. сръщаме изрази, като „Михаилъ митрополитъ отъ сръбската земя, отъ градъ Кратово“, а въ началото на слѣдния вѣкъ единъ кратовецъ Велко Поповичъ казва, че неговото родно мѣсто Кратово било въ „българската земя“. Въ една хилендарска история за Скендербея, отъ XVII в., сръщаме: „Епиръ, който е частъ отъ Македония, въ прѣдѣлитѣ на сръбската земя“. Сжщата бъркотия виждаме и на географскитѣ карти отъ врѣме на турското владичество: една и сжца областъ въ Македония е поставена ту като Гърция, ту като България, ту като Сърбия, а въ сжщностъ тя е била Турция!

Ето защо не сж винаги вѣрни изводитѣ, правени по такива само документи за народноститѣ, що населяватъ извѣстна областъ. Повече трѣбва да се облѣгаме на свидѣтелства, които говорятъ изрично за народността и особено за езика на извѣстно население, и то такива свидѣтелства, за чието потекло, врѣме и съчинителство имаме що-годѣ свѣдѣния. При това добрѣ е да се знае, че въ повечето отъ турскитѣ и гръцки свидѣтелства се смѣсватъ гърци и българи, еднитѣ и другитѣ бидейки православни, подъ духовната управа на гръцкия патриархъ. Така и сръбската духовна властъ наричаше често сърби подвѣдомственитѣ славѣни (сърби и българи) на Печската патриаршия. Прѣзъ XV в. въ Кратово се издава единъ прѣписвачъ Димитъръ за сърбинъ и прѣзъ XVI в. попъ Йоанъ. Туй ще да сж били членове на сръбската колонийка въ тоя градецъ, що се навѣртала около сръбския епископъ, защото иначе се знае отъ множество документи, че кратовци и тѣхнитѣ съсѣди се наричали българи.

Като имахъ всичко това прѣдъ видъ, отъ многото свидѣтелства, които говорятъ за българщината на македонскитѣ славѣни, въ втората частъ на своя трудъ поставихъ прѣдимно ония, въ които е изразена истината съ по-голѣма достовѣр-